

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2162/2542

นาง จุรีรัตน์ พุทธิ มนตรีโจทก์ นาย อรุณ รัตน วิจิตรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 467, ป.พ.พ. มาตรา 406, ป.พ.พ. มาตรา 193/30, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.พ.พ. มาตรา 419, ป.วิ.พ. มาตรา 177

ย่อ / หลักกฎหมาย

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 467 ห้ามฟ้อง ในกรณีที่มีการส่งมอบทรัพย์สินที่ซื้อขายขาดตกบกพร่องหรือ ล้ำจำนวนจากที่ตกลงซื้อขายกันเมื่อพ้นกำหนดปีหนึ่งนับแต่ เวลาส่งมอบ ดังนั้น หากผู้ซื้อต้องการเรียกร้องให้ผู้ขายส่งมอบที่ดินที่ขาดจำนวนเพื่อให้ตรงตามที่ตกลงซื้อขายกัน ผู้ซื้อ ต้องฟ้องให้ผู้ขายรับผิดชอบที่ดินส่วนที่ขาดดังกล่าวแก่ผู้ซื้อภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้จดทะเบียนซื้อขาย โจทก์มิได้ฟ้องให้จำเลยส่งมอบที่ดินส่วนที่ขาดตกบกพร่องจากจำนวนที่ซื้อขายกันแก่โจทก์ แต่กรณีเป็นเรื่องโจทก์ฟ้องเรียกเงินค่าซื้อที่ดินส่วนที่โจทก์ชำระให้แก่จำเลยไปบางส่วนคืนด้วยเหตุที่จำเลยส่งมอบที่ดินที่ซื้อขายกันขาดตกบกพร่องจากจำนวนที่ตกลงซื้อขายกัน และจำเลยไม่อาจ อ้างกฎหมายที่จะรับเงินจำนวนดังกล่าวไว้โดยชอบ จึงเป็นการฟ้อง เรียกทรัพย์สินคืนฐานลามิควรได้ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 406 กรณีต้องบังคับด้วย อายุความเรื่องลามิควรได้ตาม มาตรา 419 ที่บัญญัติห้าม มิให้ฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดปีหนึ่งนับแต่ เวลาที่ฝ่ายผู้เสียหายรู้ว่า ตนมีสิทธิเรียกคืน หรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่เวลาที่สิทธินั้นได้ มีขึ้น โจทก์ จำเลยจดทะเบียนซื้อขายที่ดินกันเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2533 อันถือได้ว่าจำเลยได้ส่งมอบที่ดินซื้อขายกัน ให้แก่โจทก์โดยชอบในวันดังกล่าว สิทธิที่โจทก์จะเรียกร้องให้ จำเลยคืนเงินฐานลามิควรได้เกิดขึ้นแล้ว แต่โจทก์เพิ่งมา รู้ว่าที่ดินที่ซื้อจากจำเลยขาดตกบกพร่องจำนวนไปเมื่อ ได้มีการเปลี่ยนหนังสือสำคัญสำหรับที่ดินจากหนังสือรับรองการ ทำประโยชน์มาเป็นโฉนดที่ดินที่ทางราชการออกให้แก่โจทก์ เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2535 และนำคดีมาฟ้องเรียกเงิน คืนฐานลามิควรได้เป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2536 จึงยังไม่พ้นกำหนดหนึ่งปี คดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ เมื่อไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องอายุความเกี่ยวกับการซื้อขาย เป็นอย่างอื่น การปฏิบัติต่อกันตามสัญญาซื้อขายจึงต้องถือ อายุความสิบปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 จำเลยยื่นคำให้การต่อสู้คดีว่า ไม่ได้ทำสัญญาซื้อขายกับโจทก์และขาดอายุความแล้ว คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทตามที่ศาลชั้นต้นกำหนดไว้เพียงว่า โจทก์จำเลยทำสัญญาซื้อขายกันตามฟ้อง และคดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่เท่านั้น การที่จำเลยอุทธรณ์ในปัญหาเรื่องที่จำเลยได้ส่งมอบ ที่ดินให้โจทก์ครบถ้วนแล้ว และที่ดินของโจทก์มีเนื้อที่ ขาดไปเพราะถูกกันเป็นถนนและในปัญหาอื่นนอกจากนี้ ขึ้นมาแม้จำเลยจะได้นำสืบไว้ก็ถือว่าเป็นการนำสืบนอก คำให้การและนอกประเด็นข้อพิพาท ถือได้ว่าเป็นข้อที่ มิได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ทั้งการที่ที่ดินที่ซื้อขายจะส่งมอบให้แก่กันขาดจำนวนมากน้อย เพียงใดและด้วยเหตุใดนั้น ไม่ใช่ปัญหาที่เกี่ยวข้อง ความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลอุทธรณ์ไม่รับ วินิจฉัยอุทธรณ์ในปัญหาเหล่านี้ของจำเลยตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 ชอบแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2533 จำเลยทำสัญญาแบ่งขายที่ดินตาม

หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 14 ตำบลชากโดน อำเภอกแลง จังหวัดระยอง เนื้อที่ประมาณ 8 ไร่ ที่อยู่ด้านทิศเหนือติดทางสาธารณะให้แก่โจทก์ในราคาไร่ละ 200,000 บาท ซึ่งจำเลยต้องขอรังวัดแบ่งแยกก่อนโดยโจทก์วางเงินมัดจำแล้ว 100,000 บาท ต่อมาวันที่ 27 กรกฎาคม 2533 จำเลยขอรังวัดแบ่งแยกที่ดินส่วนที่ตกลงขายให้แล้วตาม

หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 2974 ตำบลชากโดน อำเภอกแลง จังหวัดระยอง เนื้อที่ 8 ไร่ 1 งาน 76 ตารางวา หลังจากนั้นวันที่ 27 พฤศจิกายน 2533 โจทก์จำเลยจึงจดทะเบียนซื้อขายที่ดินกันที่สำนักงานที่ดินโดยโจทก์ชำระเงินที่เหลือให้แก่จำเลยแล้วต่อมาเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2535 กรมที่ดินได้ออกโฉนดที่ดินแปลงนี้ให้แก่โจทก์เป็นโฉนดที่ดินเลขที่ 18440 แต่เมื่อรังวัดตรวจสอบแล้วมีเนื้อที่เพียง 6 ไร่ 44 ตารางวา ทั้งนี้เพราะมีการรังวัดคำนวณเนื้อที่ในขณะจำเลยแบ่งขายผิดพลาด ทำให้โจทก์ได้ที่ดินน้อยกว่าที่ตกลงซื้อขายจากจำเลยเป็นเนื้อที่ 2 ไร่ 1 งาน 31 ตารางวา โจทก์จึงชำระราคาที่ดินให้แก่จำเลยเกินจากจำนวนเนื้อที่ดินที่ถูกต้อง เป็นเงิน 465,500 บาท ซึ่งโจทก์แจ้งผลการตรวจสอบที่ดินให้จำเลยทราบและให้คืนเงินจำนวนดังกล่าวแต่จำเลยเพิกเฉย ขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 465,500 บาทพร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าได้ชำระเสร็จแก่โจทก์จำเลยให้การว่า จำเลยทำสัญญาซื้อขายที่ดินกับโจทก์แต่ไม่ใช่ตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 2 ที่มีการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญของจำนวนเนื้อที่และราคา จึงเป็นเอกสารปลอมโจทก์จำเลยได้จดทะเบียนซื้อขายที่ดินต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นที่ดินเนื้อที่ 8 ไร่ 1 งาน 76 ตารางวา เป็นเงิน 180,000 บาทไม่ใช่ราคาไร่ละ 200,000 บาท จำเลยส่งมอบการครอบครองที่ดินให้แก่โจทก์ ตั้งแต่วันที่ 27 พฤศจิกายน 2533 แล้วซึ่งขณะนั้นโจทก์มิได้บอกปิดหรือยกเลิกการซื้อขาย และครอบครองที่ดินดังกล่าวตลอดมา ฟ้องโจทก์ขาดอายุความเนื่องจากจำเลยส่งมอบทรัพย์สินให้แก่โจทก์เมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2533 แต่โจทก์ฟ้องวันที่ 27 สิงหาคม 2536 ซึ่งต้องฟ้องภายในหนึ่งปี ในการที่ทรัพย์สินขาดตกบกพร่องหรือล้าจำนวน นอกจากนี้โจทก์จะต้องดำเนินคดีภายในสองปี นับแต่วันที่มีการซื้อขายหรือส่งมอบทรัพย์สินที่โจทก์อ้างว่าทำสัญญาซื้อขายกันวันที่ 19 กรกฎาคม 2533 ซึ่งเมื่อนับถึงวันฟ้อง คดีโจทก์ขาดอายุความขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงิน 465,500 บาท แก่โจทก์พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันฟ้องจนกว่าได้ชำระเสร็จแก่โจทก์จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงเบื้องต้นในชั้นฎีการับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2533 จำเลยตกลงแบ่งขายที่ดินของจำเลยตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 14 ตำบลชากโดน อำเภอกแลง จังหวัดระยอง เนื้อที่ 14 ไร่ 2 งาน 10 ตารางวา ให้แก่โจทก์เป็นเนื้อที่ประมาณ 8 ไร่ ราคาไร่ละ 200,000 บาท ซึ่งจำเลยได้ขอแบ่งแยกที่ดินดังกล่าวในนามของจำเลยเป็นที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 2974 ตำบลชากโดน อำเภอกแลง จังหวัดระยองระบุเนื้อที่ 8 ไร่ 1 งาน 76 ตารางวา ตามเอกสารหมายเลข 5 เมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2533 จำเลยจึงจดทะเบียนโอนขายที่ดินตาม

หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 2974 เอกสารหมายเลข 5 ให้แก่โจทก์เป็นเงิน 180,000 บาท ตามเอกสารหมายเลข 6 ต่อมาทางราชการได้ออกโฉนดที่ดินให้แก่ราษฎรตามนโยบายของรัฐบาล ปรากฏว่าที่ดินของโจทก์ดังกล่าวได้เปลี่ยนเป็นโฉนดที่ดินเลขที่ 18440 ตำบลชากโดน อำเภอกแลง จังหวัดระยองโดยออกให้โจทก์เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2535 ระบุเนื้อที่ 4 ไร่ 3 งาน 48 ตารางวา โจทก์จึงร้องขอให้สอบเขตเนื้อที่ดินซึ่งเจ้าพนักงานที่ดินรังวัดสอบเขตที่ดินให้โจทก์ใหม่แล้วเมื่อวันที่ 19 และ 20 พฤษภาคม 2536 ปรากฏว่าได้เนื้อที่ 6 ไร่ 44

ตารางวา ขาดจำนวนที่ดินที่โจทก์จำเลยตกลงซื้อขายกันเป็นเนื้อที่ 2 ไร่ 1 งาน 31 ตารางวา โจทก์จึงฟ้องเรียกเงินที่ชำระค่าที่ดินส่วนที่ขาดคืน 465,500 บาท เป็นคดีนี้มีปัญหาต้องวินิจฉัยเกี่ยวกับเรื่องอายุความตามที่จำเลยฎีกาว่าการที่โจทก์ฟ้องว่าได้ชำระค่าที่ดินที่ซื้อขายเนื้อที่ 8 ไร่ 1 งาน 76 ตารางวา ให้แก่จำเลยแล้ว ต่อมาปรากฏว่าโจทก์ได้ที่ดินน้อยกว่าที่ตกลงซื้อขายกันเป็นเนื้อที่ 2 ไร่ 1 งาน 31 ตารางวา จึงเรียกราคาที่ชำระคืน เป็นการฟ้องให้รับผิดเพื่อการส่งมอบทรัพย์

ขาดตกบกพร่องหรือล่าช้าจำนวนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 467 โจทก์ต้องฟ้องคดีภายในหนึ่งปีนับแต่เวลาส่งมอบ มิใช่เรื่องลามาภิไธยได้ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยคดีโจทก์ขาดอายุความแล้วนั้นเห็นว่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 467 ที่บัญญัติว่า "ในข้อรับผิดเพื่อการที่ทรัพย์ขาดตกบกพร่องหรือล่าช้าจำนวนนั้น ท่านห้ามมิให้ฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดปีหนึ่งนับแต่เวลาส่งมอบ" นั้นเป็นการห้ามฟ้องในกรณีที่มีการส่งมอบทรัพย์ที่ซื้อขายขาดตกบกพร่องหรือล่าช้าจำนวนจากที่ตกลงซื้อขายกันเท่านั้น หากโจทก์ต้องการเรียกร้องให้จำเลยส่งมอบที่ดินที่ขาดจำนวนไปอีก 2 ไร่ 1 งาน 31 ตารางวา เพื่อให้ตรงตามที่ตกลงซื้อขายกัน โจทก์ต้องฟ้องให้จำเลยกับผิดส่งมอบที่ดินส่วนที่ขาดดังกล่าวแก่โจทก์ภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่จำเลยส่งมอบที่ดินที่ซื้อขายกันให้แก่โจทก์คือวันที่ 27 พฤศจิกายน 2533 อันเป็นวันที่ได้จดทะเบียนซื้อขายโอนสิทธิครอบครองที่ดินกันตามเอกสารหมายเลข จ.6 นั้นเอง แต่คดีนี้โจทก์มิได้ฟ้องให้จำเลยส่งมอบที่ดินส่วนที่ขาดตกบกพร่องจากจำนวนที่ซื้อขายกันแก่โจทก์จำเลย กรณีเป็นเรื่องโจทก์ฟ้องเรียกเงินค่าซื้อที่ดินส่วนที่โจทก์ชำระให้แก่จำเลยไปบางส่วนจำนวน 465,500 บาท คืบด้วยเหตุที่จำเลยส่งมอบที่ดินที่ซื้อขายกันขาดตกบกพร่องจากจำนวนที่ตกลงซื้อขายกันเป็นเนื้อที่ 2 ไร่ 1 งาน 31 ตารางวา ซึ่งจำเลยไม่อาจอ้างกฎหมายที่จะรับเงินจำนวนดังกล่าวไว้โดยชอบ จึงเป็นการฟ้องเรียกทรัพย์คืนฐานลามาภิไธยได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 406 ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยชอบแล้ว ดังนั้นจะนำเอาอายุความตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 467 เช่นที่จำเลยฎีกามาใช้บังคับไม่ได้ กรณีต้องบังคับด้วยอายุความเรื่องลามาภิไธยได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 419 ที่บัญญัติว่า "ในเรื่องลามาภิไธยได้นั้น ท่านห้ามมิให้ฟ้องคดี เมื่อพ้นกำหนดปีหนึ่งนับแต่เวลาที่ฝ่ายผู้เสียหายรู้ว่ตนมีสิทธิเรียกคืนหรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่เวลาที่สิทธินั้นได้มีขึ้น" ซึ่งเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า โจทก์จำเลยจดทะเบียนซื้อขายที่ดินกันเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2533 ตามเอกสารหมายเลข จ.6 อันถือได้ว่าจำเลยได้ส่งมอบที่ดินที่ซื้อขายกันให้แก่โจทก์โดยชอบในวันดังกล่าว สิทธิที่โจทก์จะเรียกร้องให้จำเลยคืนเงินฐานลามาภิไธยได้เกิดขึ้นแล้ว แต่โจทก์เพิ่งมารู้ว่าที่ดินที่ซื้อจากจำเลยขาดตกบกพร่องจำนวนไปเมื่อได้มีการเปลี่ยนหนังสือสำคัญสำหรับที่ดินจาก

หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) มาเป็นโฉนดที่ดินที่ทางราชการออกให้แก่โจทก์เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2535 การที่โจทก์นำคดีมาฟ้องเรียกเงินคืนฐานลามาภิไธยได้เป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2536 จึงยังไม่พ้นกำหนดหนึ่งปี ส่วนที่จำเลยฎีกาอีกว่า โจทก์จำเลยทำสัญญาซื้อขายกันเมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2533 โจทก์ต้องดำเนินคดีแก่จำเลยตามหลักทั่วไปของการซื้อขายภายในสองปี นับแต่วันที่มีการซื้อขาย ซึ่งโจทก์ต้องฟ้องคดีภายในวันที่ 19 กรกฎาคม 2535 แต่โจทก์ฟ้องคดีเมื่อพ้นสองปีแล้ว คดีโจทก์จึงขาดอายุความอีกเช่นกันนั้น เห็นว่า

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 3 เอกเทศสัญญา ลักษณะ 1 ว่าด้วยซื้อขาย หมวด 1 สภาพและหลักสำคัญของสัญญาซื้อขาย ส่วนที่ 1 บทเบ็ดเสร็จทั่วไป กำหนดเรื่องอายุความไว้เฉพาะความรับผิดในการส่งมอบทรัพย์ที่ซื้อขายขาดตกบกพร่องหรือล่าช้าจำนวนตาม มาตรา 467

ความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องของทรัพย์สินที่ซื้อขายกันตามมาตรา 474 และความรับผิดเพื่อ การรอนสิทธิทรัพย์สินที่ซื้อขายกันตามมาตรา 481 ให้มีอายุความหนึ่งปี หนึ่งปีและสามเดือน ตามลำดับแล้ว ไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องอายุความเกี่ยวกับการซื้อขายกันเป็นอย่างอื่น การปฏิบัติ ต่อกันตามสัญญาซื้อขายทั่วไปจึงต้องถืออายุความทั่วไปสิบปี ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 หาใช่สองปี ดังเช่นจำเลยเข้าใจตามที่ฎีกาไม่ เมื่อโจทก์มีได้ฟ้องคดีขอให้จำเลยปฏิบัติตามสัญญาซื้อขายอื่นใดอีก แต่เป็นกรณีที่โจทก์ฟ้องขอให้ จำเลยคืนเงินที่ชำระเกินส่วนไป อันเป็นเรื่องลามิควรได้ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยว่าคดีโจทก์ ไม่ขาดอายุความนั้นชอบแล้วส่วนที่จำเลยฎีกาว่า ในปัญหาเรื่องที่จำเลยได้ส่งมอบที่ดินให้โจทก์ ครบถ้วนแล้ว และที่ดินของโจทก์มีเนื้อที่ขาดไปเพราะถูกกันเป็นแนวถนนโดยศาลอุทธรณ์ภาค 1 เห็นว่าจำเลยไม่ได้ต่อสู้ไว้ชัดแจ้งในคำให้การและมีได้กำหนดไว้เป็นประเด็นข้อพิพาทจึงเป็น อุทธรณ์ในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ต้องห้ามอุทธรณ์ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 225 ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ไม่รับวินิจฉัยให้ นั้น คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ยังคลาดเคลื่อนเพราะอุทธรณ์ของจำเลยดังกล่าวเป็นปัญหาอัน เกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนแม้มิได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาตั้งแต่ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ก็มีอำนาจที่จะหยิบยกขึ้นมาวินิจฉัยเองได้ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ไม่รับวินิจฉัย ให้จึงไม่ชอบนั้น เห็นว่า ในการยื่นคำให้การต่อสู้คดีของจำเลยนั้น จำเลยต้องแสดงให้ชัดแจ้งใน คำให้การว่าจำเลยยอมรับหรือปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์ทั้งสิ้นหรือบางส่วนรวมทั้งแสดงเหตุแห่งการ ปฏิเสธนั้นด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 177 วรรคสอง ทั้งนี้เพื่อ ก่อให้เกิดประเด็นข้อพิพาทที่ทั้งโจทก์ จำเลยต้องนำพยานหลักฐานเข้าสืบเพื่อสนับสนุน ข้อกล่าวอ้างของฝ่ายตน เมื่อจำเลยคงให้การปฏิเสธว่า ไม่ได้ทำสัญญาซื้อขายกับโจทก์ตามเอกสาร ท้ายฟ้องและคดีโจทก์ขาดอายุความแล้วคดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทตามที่ศาลชั้นต้นกำหนดไว้เพียง ว่า โจทก์จำเลยทำสัญญาซื้อขายกันตามฟ้องและคดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เท่านั้นกรณีที่ จำเลยอุทธรณ์ปัญหาอื่นนอกจากนี้ขึ้นมาให้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยแม้จำเลยจะได้นำสืบไว้ก็ ถือว่าเป็นการนำสืบนอกคำให้การและนอกประเด็นข้อพิพาทถือได้ว่าเป็นข้อที่มิได้ยกขึ้นว่ากล่าว กันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นทั้งการที่ที่ดินที่ซื้อขายจะส่งมอบให้แก่กันขาดจำนวนมากน้อย เพียงใดและด้วยเหตุใดนั้น ไม่ใช่ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนดังที่จำเลย ฎีกาแต่อย่างใด ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 จึงเป็นการชอบแล้ว"พิพากษายืน

องค์คณะ

พินิจ เพชรรุ่ง · อธิราช มณีภาค · ไพศาล เจริญวุฒิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2162/2542>